

gemeente zijn aandacht gevestigd hadden op art. 24 2de lid der drankwet, en van oordeel waren, dat de ten name zijner moeder staande vergunning met ingang van 1 Mei, het einde van het loopende vergunningsjaar, kwam te vervallen. Bij de voldoening van het vergunningsrecht voor het nieuwe vergunningsjaar behoorde zij zelf in haar bedrijf aanwezig te zijn. In antwoord op mijn verzoek om inlichtingen aangaande deze mij onbekende en in dit geval zeer bedenkelijke consequentie der wet, schreef de burgemeester mij, dat het dagelijksch bestuur het „uit een voorzichtigheids-oogpunt” aanbevelingswaard achtte, dat de vergunninghoudster vóór gemelden datum in haar inrichting terugkeerde. Het art. waarop B. en W. zich beriepen, luidt: „Bij tijdelijke onbevoegdheid of verhindering van den vergunninghouder kan het bedrijf, gedurende het loopende vergunningsjaar zonder nadere vergunning worden voortgezet door zijn inwonende echtgenoot of door hen, die, krachtens de wet of krachtens opdracht van den gerechtigde, daartoe bevoegd zijn”.

Daar, ondanks mijn Nederlandschap, de meeste staatswetten en daarbij ook de drankwet niet tot mijn geestelijken inventaris behooren, gevoelde ik mij op onveilig terrein en stond ik voor het dilemma, of een langzaam herstellende geesteszieke te vroeg te ontslaan, of haar in de maatschappij te laten terugkeeren, beroofd van haar kostwinning. Voor mijn beslissing was mij bovendien slechts korte tijd gelaten! Van bevriende zijde gewezen op het bestaan van inspecteurs voor de drankwet, wendde ik mij tot den inspecteur voor de 2de drankwetinspectie te Ede, die mij onmiddellijk en zeer uitvoerig schreef, dat en waarom hij het met de opvatting van B. en W. niet eens was. Hoofdzakelijk grondde hij zijn meening op art. 28 der drankwet, waarin onder de gevallen van intrekbaarheid eener vergunning voorkomt (sub. 2): „Wanneer de vergunninghouder, die zich... door een ander laat vervangen zelf langer dan drie maanden *buiten noodzaak* niet woont in het huis, waarin het bedrijf wordt uitgeoefend”. In het uiterste geval zou z. i. een geneeskundige verklaring der noodzakelijkheid eener voortgezette ziekenhuisverpleging, voldoende zijn.

B. en W. hiermede in kennis gesteld, hebben zich hierbij neergelegd en mij geschreven, de zaak verder te zullen laten rusten.

Dit geval heeft mij veel briefwisseling en moeiten bezorgd. Daar bij de overigens waardeerbare actie, om de vergunningen in een gemeente te beperken, onwaardeerbare pogingen daartoe, zooals de boven aangewezen, ook elders zouden kunnen voorkomen en daar ik vermoed, dat verscheidene collega's, evenmin als ik, de drankwet van buiten kennen, die, volgens mijn zeer deskundigen raadgever „vol voetangels en klemmen ligt en een schrik is voor hen, die er niet dagelijks mee te maken hebben”, meende ik goed te doen, dit geval in ons *Tijdschrift* mede te deelen.

Aan collega's, die door te ijverige dagelijksche besturen voor een gelijksoortig dilemma geplaatst zouden worden, wil ik gaarne inzage van het schrijven van den inspecteur geven.

Franeker, Geneesk. gesticht, 2 Mei 1920.

G. D. SWANENBURG DE VEYE.

EEN BLOEDDRUK-TOESTEL VOOR DE PRAKTIJK.

Naar aanleiding van het toestel, beschreven door den heer DIRKEN in n°. 18 van dit *Tijdschrift*, wensch ik te wijzen op een zeer gemakkelijk vervoerbaren bloeddruk meter van RIVA ROCCI, zooals hij veranderd werd door prof. DENECKE te Hamburg en beschreven in het *Handbuch der ges. Therapie* van PENZOLDT en STINTZING, dl. III, bldz. 458 door C. HIRSCH. Het geheel (met inbegrip van de manchët en den dubbelballon) is gepakt in een kistje lang 33 cM., hoog 15 cM. en breed 7½ cM. en voorzien van koperen handvaten. Wanneer men zich het toestel van DIRKEN met manchët en luchtpomp verpakt denkt in een kistje, dan zullen de maten weinig verschillen van die van het toestel van DENECKE. Ook met het toestel van DENECKE is men in staat het poldrukmaximum en -minimum te meten. Manometer en kwikvat zijn beide door

een kraan gesloten, zoodat er geen sprake is van morsen. Ik heb het toestel als zeer praktisch leeren kennen. De afbeelding in het *Handbuch* is niet meer in overeenstemming met het tegenwoordige toestel. Het is verkrijgbaar bij den instrumentmaker HUGO KELLNER, Merckhof beim Hauptbahnhof, Hamburg.

Geldermalsen, 1 Mei 1920.

F. M. G. DE FEYFER.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Wijziging begrafeniswet en lijkverbranding.

Op bladzijde 1393 van den loopenden jaargang heb ik melding gemaakt van het voorloopig verslag naar aanleiding van het afdelingsonderzoek van het wetsontwerp tot aanvulling en wijziging der begrafeniswet (wet van 10 April 1869, *Stbl* n°. 65). Reeds spoedig daarop is de memorie van antwoord der ministers van binnenlandsche zaken en van justitie verschenen. De ministers hebben met voldoening gezien, dat verscheidene leden, schoon in beginsel tegenstanders van lijkverbranding, de juistheid erkenden van het door de regeering ingenomen standpunt. Het denkbeeld om de gelegenheid te openen een testamentaire beschikking op geheel informeele wijze te herroepen kan niet hun goedkeuring wegdragen. De daartegen reeds ontwikkelde bezwaren zijn zeer klemmend; en ook zij meenen, dat wel haast altijd voor een behoorlijke herroeping van een vroeger gemaakte beschikking nog mogelijkheid zal bestaan. De enkele principieele tegenstanders, die zich niet met het wetsontwerp kunnen vereenigen, hebben vergeten, dat hier niet alleen een feitelijke toestand, die reeds jaren bestaat, bij de wet bekrachtigd wordt, maar dat juist waarborgen worden beoogd tegen alles wat strekken kan om de lijkverbranding verder, dan oorbaar is, uit te breiden. Onder deze waarborgen is in de eerste plaats te verstaan de zorg, dat alleen een lijk zal verbrand worden, indien de overledene, volkomen in het bezit zijner geestvermogens, zelf aldus heeft beschikt. Daargelaten, dat een beslissing, door nagelaten betrekkingen te nemen, zooals reeds werd opgemerkt, tot onverkwikkelijk meeningsverschil kan aanleiding geven, spreekt het van zelf, dat alleen de persoon zelf moet kunnen beslissen over zijn stoffelijk overschot. Wel dient een dergelijke beschikking zoo eenvoudig mogelijk gemaakt; vandaar, dat naast den testamentairen vorm is toegelaten de beschikking krachtens artikel 982 B. W.. Maar wien de wet onbevoegd heeft verklaard over zijn vermogen na den dood te beschikken, moet a fortiori niet bevoegd zijn over zijn lijk zoodanige gewichtige beslissing te nemen. In de voorstellen, die gedaan zijn om de bepaling te verruimen, kunnen de ministers dan ook niet treden. De algemeene maatregel van bestuur zal juist de eischen behelzen, welke een mogelijke belemmering van een gerechtelijk onderzoek zullen voorkomen. Verbod om een lijk te verbranden, dat reeds begraven is, behoeft niet gegeven te worden, omdat reeds art. 12 der Begrafeniswet de opgraving van een lijk slechts met verlof van het openbare gezag toelaat. Het woord „plaats” sluit, zooals terecht in het voorloopig verslag zelf wordt opgemerkt, geenszins uit, dat desverlangd meer dan één plaats voor het stichten van een lijkoven wordt aangewezen. In het stelsel, om den bestaanden toestand wettelijk vast te leggen, past het echter, dat ook alleen de plaats, waar bereids een verbrandingsinrichting bestaat, wordt bestendigd. Maar deze aangelegenheid valt volgens de voorgestelde bepaling buiten de wet en blijft aan den algemeenen maatregel van bestuur voorbehouden.

Dit slot klinkt niet erg hoopvol voor de voorstanders van lijkverbranding.

MUNTENDAM.